

а також корпоративні права, що можуть бути відчужені заставодавцем і на яке може бути звернене стягнення»;

- статтю 590 ЦК України доповнити частиною 6, де визначити порядок звернення стягнення на корпоративні права;

- доповнити статтю 586 ЦК України частиною 5, де визначити порядок користування та розпорядження корпоративними правами заставодавцем;

- ст. 4 Закону України «Про заставу» викласти у наступній редакції: «Предметом застави можуть бути майно, майнові права, а також корпоративні права».

Вищезазначені зміни до законодавства дозволять: 1) забезпечити ефективний механізм захисту прав кредитора при невиконанні боржником своїх зобов'язань; 2) визначити корпоративні права як особливий предмет застави; 3) створити умови для формулювання правових норм, які регулюватимуть порядок прийняття корпоративних прав у заставу; 4) створити сам механізм звернення стягнення на корпоративні права, у випадках, передбачених законодавством.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Тарасенко Олена Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

Інвестиційна політика має важливе значення для держави, що розвивається. Майбутнє України залежить від політичної та економічної спрямованості, яка безпосередньо походить від органів державної влади, а також органів місцевого самоврядування щодо питань розвитку регіонів.

Враховуючи актуальність вирішення правових питань в сфері інвестиційної політики, аспекти її були об'єктом дослідження багатьох вчених, зокрема: Гриценко Л.Л., Курило С.В., Сокурено П.І., Кришан О.Ф. та ін.

Інвестиційна політика - загальнодержавні принципи рішення та заходи, що визначають напрямки використання капітальних вкладень у сферах і галузях економіки з метою забезпечення ефективності та пропорційності її розвитку, усунення міжгалузевих і внутрішньогалузевих диспропорцій, досягнення оптимальних співвідношень між розвитком матеріального виробництва і невиробничої сфери [1].

Реалізація інвестиційної політики визначається правовими механізмами впливу держави на учасників інвестиційних відносин, зокрема наявності нормотворчого та інституційного механізмів. Нормотворчий механізм полягає у прийнятті нормативно-правових актів, спрямованих на регулювання інвестиційних відносин. В цьому зв'язку важливе значення має легальне визначення інвестиційної політики, що закріплено в статті 10 Господарського кодексу України. Відповідно до зазначеної статті, інвестиційна політика - це політика, що спрямована на створення суб'єктам господарювання необхідних умов для залучення і концентрації коштів на потреби розширеного відтворення основних засобів виробництва, переважно у галузях, розвиток яких визначено як пріоритети структурно-галузевої політики, а також забезпечення ефективного і відповідального використання цих коштів та здійснення контролю за ним.

Нормотворчий механізм також містить ряд законів та підзаконних актів органів державної влади та місцевого самоврядування, що визначають особливості реалізації інвестиційної політики України в різних економіко-правових формах інвестування. Зокрема, Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 29 вересня 2010 року № 1900-р схвалено Концепцію Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки. Метою такої програми є створення умов для активізації інвестиційної діяльності, спрямованої на модернізацію реального сектору економіки та забезпечення сталого економічного розвитку.

Інституційний механізм визначає коло органів державної влади та місцевого самоврядування, повноваженнями яких є забезпечення втілення визначених державою та місцевими громадами інвестиційних програм розвитку.

Дослідження механізмів інвестиційної політики шляхом проведення аналізу положень чинного законодавства України в сфері інвестування, а також правозастосовної практики дозволяє стверджувати, що визначені механізми не в достатній мірі забезпечують втілення інвестиційної політики. Основними факторами цього є: 1) несприятливі умови для інвестування, зокрема, недостатнє законодавство з питань захисту права власності, адміністрування податків, отримання у власність земельних ділянок, провадження підприємницької діяльності та здійснення контролю за нею; 2) недостатній рівень державної підтримки інвестиційної діяльності, неналежним чином розвинута система підготовки інвестиційних програм і проектів для надання державних інвестицій; 3) нерозвинутість інвестиційного ринку та інфраструктури; 4) відсутність дієвих механізмів державно-приватного партнерства в інвестуванні.

З огляду на вищезазначене, актуальним для підвищення ефективності здійснення інвестиційної політики України є реалізація наступних шляхів: 1) визначення національних економічних інтересів державної підтримки в залежності від потреб українського та світового ринків товарів, послуг, інформації, зокрема шляхом прийняття урядових програм інвестиційного розвитку, досвід прийняття яких вже є; 2) неухильне дотримання реалізації пріоритетних напрямків інвестиційної політики, що передбачені законодавством України, завдяки пошуку та застосуванню заходів економічного характеру, які дозволять втілити визначені напрями; 3) створення дієвого правового механізму захисту підприємницької діяльності суб'єктів господарювання та застосування економічних важелів позитивного стимулювання в сфері державного регулювання інвестиційної діяльності; 4) забезпечення прозорості процесу державної фінансової підтримки інвестиційних проектів та запровадження механізму оцінки результатів державного інвестування; 5) налагодження на державних підприємствах внутрішньогосподарських відносин, які сприятимуть створенню різноманітних організаційних форм господарювання ринкового типу та залученню недержавних інвестицій.

Список використаних джерел:

1. Економічна енциклопедія: У трьох томах. Т. 1. / Редкол.: С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін. – К.: Видавничий центр «Академія», 2000. – 864 с. [Електронний ресурс].
2. Господарський кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, N 18, N 19-20, N 21-22, ст. 144.
3. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 29 вересня 2010 року № 1900-р Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки.

ПЕРЕДДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Мельник Галина Анатоліївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: викладач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Беспаль О.Л.*

Відносини, що виникають у зв'язку з організацією та безпосереднім здійсненням господарської діяльності, є предметом господарсько-правового регулювання. На доктринальному рівні існують відносини, що виникають у зв'язку з формуванням майбутніх господарсько-договірних зв'язків, зокрема проходженням певних переддоговірних процедур, які отримали назву переддоговірних. Переддоговірні відносини на законодавчому рівні не виокремлено в самостійний вид відносин. Залежно від суб'єктного складу та змісту вони можуть підпадати під ознаки як господарсько-виробничих, так і організаційно-господарських відносин. «Вторгнення» права у переддоговірні відносини у сфері господарювання зумовлено необхідністю подолання проявів недобросовісної поведінки з боку майбутніх контрагентів, що в низці випадків може вплинути на чинність досягнутої між ними домовленості. Чинне законодавство для визнання договору укладеним потребує наявності трьох умов: 1) досягнення згоди щодо всіх суттєвих умов; 2) втілення такої згоди у належну форму; 3) дотримання передбаченого законом порядку досягнення цієї згоди [1, с. 107].

Загальний порядок укладення господарських договорів чітко регламентується ст. 181 ГК України. Етапами цього порядку є: направлення проекту